

Hlavním důvodem nedostatku masa v SSSR

 putin-today.ru/archives/214823

9 сентября 2024 г.

Nyní sníme více než 100 kilogramů masa na osobu za rok - to je výrazně více, než jsme jedli v sovětských dobách ([odkaz](#)). Když uvážíme, že v těch letech podstatná část masa existovala jen na papíře... No, pamatuješ:

Prase bylo chováno v JZD. Oblast byla informována, že jsou tam dvě prasata. Z okresu na kraj hlásili, že byli čtyři. Chruščov dostal zprávu, že na JZD Red Balakhon bylo chováno deset prasat. Chruščov uložil rezoluci: „Pošlete jedno prase na Kubu. Zbytek ať sní sovětský lid.“

Důvody, proč v SSSR chybělo maso nebo jiné nezbytné zboží, lze ilustrovat na tomto krátkém příběhu z komentářů ([odkaz](#)):

V 70. letech se moji starší příbuzní snažili poctivě žít svou prací. Trochu jsem se podílel na dvou projektech.

Snažili jsme se vyrábět a prodávat šátky. Moje babička uměla sprádat a plést a maminku a tetu naučila plést. Koupili jsme kozí prachové peří, babička to předla ručně vřetenem, pak jsme si upletli šály a jeli do Luchovici - tam byl dobrý jarmark. Šátky stojí 300-350 rublů. Snažili jsme se vsadit na spodní hranici, 300 rublů. Obchod ale nevyšel.

Sami nesměli obchodovat v řadách, protože potřebovali certifikát a doklady: odkud a čím zboží prodáváte. Odpověď „sami jsme si to svázali, sami to prodáváme“ administrativně nevyhovovala. Zbývá jen obchodovat ručně v živé chodbě od vstupu k přepážkám. Ale pak už byli závodníci našťvaní a nepustili mě dovnitř. Zavolali policistu, který jí vyhrožoval zatčením a požadoval úplatek za cenu jednoho šálu.

Obecně jsme nějak prodali dva šály za 250 rublů a prodali tři kusy za 180 rublů prodejcem. Chtěli koupit za 120, ale to by bylo úplně pod cenou. Tak to odpřísáhli a zbytky šátků byly prodány přátelům za minimální cenu.

Zkoušeli prodávat i maso, vepřové, také vlastní, ale vše se opakovalo. Místní nabídky držely ceny na 5-6 rubelech za kilogram, když státní cena byla 3 rubly 50 kopecks. Policie, správa trhu. Hygienický lékař, který odmítl vystavit potvrzení: říkají, že se do vás nikdo nestará a není možné vám zavolat. Obecně jsme to jedli sami.

Zkusili jsme udělat něco jiného, ale výsledek byl stejný.

To je vlastně celé řešení. Zdálo by se, že v zemi je nedostatek, ale existují čestní sovětské lidi, kteří jsou připraveni vyrábět šály a vepřové maso z vlastní iniciativy, bez pomoci státu. Země to zboží určitě potřebuje, protože další sovětské lidi už stojí ve frontě na toto zboží s připravenými rubly. Zdálo by se, že je nutné vytvořit všechny podmínky pro práci poctivých pracovníků – alespoň zajistit možnost prodeje těchto šátků s vepřovým masem. V ideálním případě by také vydali čestné osvědčení a ukázali ho v televizi v pořadu „naši vůdci“. Ale ne. Na ideologické úrovni sovětský stát hanobil a opovrhoval iniciativními občany, nazýval je „drapáky“ a „spekulanti“, a na úrovni místních úřadů je škrtil korupčními plány, mimo které bylo pro Rusy téměř nemožné pracovat. . (Byli povoleni obyvatelé národních republik, což vytvořilo nespravedlivou propast v životní úrovni).

Odtud celá tato nekonečná série sovětských porážek v bitvách o úrodu. Je jasné, že když nejlepší pracanty porazíte kyjem po hlavě pokaždé, když se pokusí vykrmit prase, bude nabídka potravin v zemi špatná.

Někteří se domnívají, že celý problém je v Chruščovovi a dříve, za Stalina, to bylo lepší – tehdy byla údajně povolena soukromá práce a notoričtí „stalinističtí artelové“ dokonce vyráběli televizory s kamerami. Není to tak úplně pravda. Za Stalina bylo skutečně

mnoho artelů, ale typickým artelem za Stalina bylo... JZD. Kolektivní farmy se přímo nazývaly „zemědělský artel“. Ať už artel dělal cokoli – ať už to bylo zemědělství nebo výroba kalhot – měl velmi malou volnost, takže artely fungovaly extrémně neefektivně. Kvůli tomu byl za Stalina nedostatek těch nejjednodušších věcí, jako je mýdlo a chléb ([odkaz](#)). O vepřovém samozřejmě není třeba mluvit: za Stalina jedli maso jen bohatí lidé. Zde například z dopisů dělníků - to je 1939-1940 ([odkaz](#)):

N. S. Neugasov napsal Lidovému komisariátu obchodu SSSR: „Město Alapajevsk, Sverdlovská oblast, zažívá krizi v zásobování obilím a moukou, která nemá v historii obdoby. Lidé a děti mrznou ve frontách od večera do rána ve čtyřicetistupňových mrazech na 2 nebo 4 kilogramy chleba.“

* * *

„Pokud jsou v obchodě k dispozici potraviny za pevnou cenu,“ napsal T. Makarenko ze Sevastopolu Stalinovi, „tak je dělník nedostane, protože je tlačeni a děje se jen hrůza, rvačky. Jaká brutalita člověka... V jednom z obchodů, protože si chtěl dělník sehnat párky, ho velmi reálně přejeli... Fronty se tvoří večer a v 6 hod. ráno nabude fronta kolosálních rozměrů.“

* * *

Člen Všesvazové komunistické strany (bolševiků) Ignatieva napsal Ústřednímu výboru Všesvazové komunistické strany bolševiků: „Ve Stalingradu ve 2 hodiny ráno stojí fronty na chleba, v 5-6 hodin. 'v ranních hodinách stojí 500-700-1000 lidí ve frontě v obchodech... Co se děje na našem trhu - to je strašné... Neviděli jsme maso, zelí, brambory, mrkev, řepu, cibuli a jiná zelenina, mléko za státní ceny ve stalingradských obchodech celou zimu... Není s čím prát a s čím prát děti. Veš přebírá, všichni jsou svrab. Pokud u nás ve městě, na vesnici, co se objeví v obchodě, tak maminky s dětmi v náručí, muži, staříci 6-7 tisíc lidí tam mají službu celou noc v mrazu, ve větru... V

slovo, lidé se definitivně zbláznili. Víte, soudruzi, je děsivé vidět šílené, zběsilé tváře, jak po sobě lezou na smetišti pro něco v obchodě, a případy ubití a udušení k smrti nejsou u nás ojedinělé... čím krmí dělníky v jídelnách, co dávali prasatům, je dáno nám“

* * *

Hospodyně N. E. Klementyeva napsala z Nižního Tagilu Stalinovi: „Všechny obchody jsou prázdné, s výjimkou malého množství sledů, občas, když se objeví klobása, pak je rvačka. Někdy je v obchodě taková tlačnice, že jsou lidé vynášeni v bezvědomí. Josephe Vissarionoviči, něco opravdu hrozného začalo. Chléb i tak musíš jít ve 2 hodiny ráno a stát do 6 ráno a dostaneš 2 kg žitného chleba, bílý chléb se dá sehnat jen velmi těžko.“

* * *

„Více než měsíc v Nižním Tagilu,“ napsal člen strany a zaměstnanec deníku „Tagilskij Rabočij“ S. Melentyev tajemníkovi ústředního výboru Andrejevovi, „ve všech obchodech s chlebem jsou obrovské fronty (až 500 nebo více lidí se hromadí v době otevření obchodů). Chleba doručovaný přes noc je vyprodáný během 2–3 hodin a lidé stále stojí ve frontě a čekají na večerní rozvoz. A tak někteří kupující stojí ve frontě od 4-5 do 18-19 hodin a až poté si mohou koupit dva kilogramy chleba... V obchodech si kromě kávy nic jiného nekoupíte a na ně se stojí masivní fronty. všechny ostatní typy produktů. Každý den v obchodech rozbíjejí dveře, rozbíjejí okna, je to prostě noční můra.“

* * *

Od téhož Nižního Tagilu učitel I. N. Frolov, člen Všesvazové komunistické strany (bolševiků) od roku 1924, napsal: „V poslední době, zvláště od prosince 1939... na Uralu byl každodenní nedostatek chleba, což způsobilo velké problémy. nespokojenost mezi obyvatelstvem... Když stojíte každý den ve frontách, slyšíte od obyvatel tato slova: „Vážně naše vláda neví, jak lidé trpí, když každý

den stojí mnoho hodin ve frontách na chleba?“ Frolov také upozornil na skutečnost, že nedostatek základních produktů a gigantické fronty „vytvořily obrovskou neproduktivní armádu. Každá rodina, aby nezůstala hladová, se snaží mít „domácnost“ (tedy nepracujícího člověka, který má možnost stát dlouhé hodiny ve frontách – V.R.), z nichž pouze podle Tagila je jich více než tisíc a výroba pociťuje extrémní nedostatek pracovních sil.“

* * *

Dělník Alapajevského hutního závodu ve Sverdlovské oblasti S.V Stavrov napsal Ústřednímu výboru Všesvazové komunistické strany bolševiků, že od prvních deseti prosincových dnů roku 1939 „kupujeme chléb ve frontě, ve které jsme se drželi v ruce. musíme stát skoro 12 hodin. Fronta začíná od 1 do 2 hodin ráno a někdy i večer... V lednu byla 50 stupňů zima... Je lepší mít kartový systém, než takhle čekat ve frontě.“

Nejspíš mi teď napíšu: „Proč na to vzpomínáš, ať Chruščov a Stalin klidně spí ve svých hrobech“.

Odpovím: protože každý den za mnou v komentářích chodí lidé, kteří volají těm, kdo šijí šály a chovají chytače vepřového, a nabízejí, že je odvezou a rozdělí. Pak stejní lidé volí Komunistickou stranu Ruské federace a podobné strany a pak poslanci oficiálně požadují vrátit zemi zpět k hladovému komunismu. Zde je například dnešní novinka ([odkaz](#)):

Poslanci Státní dumy ze strany „Spravedlivé Rusko – za pravdu“ v čele s předsedou strany Sergejem Mironovem předloží Státní dumě návrh zákona, který navrhuje zavést státní regulaci cen základních potravinářských výrobků...

...Doprovodné dokumenty navrhují, aby velikost maximálních obchodních marží byla stanovena nejvyšším výkonným orgánem ustavující entity Ruské federace, ale nesmí překročit u

podnikatelských subjektů zabývajících se velkoobchodním prodejem potravin více než 5 % prodejní cena výrobce tohoto zboží a pro maloobchodní organizace - více než 15 %.

„Podle našeho názoru by se takové omezení mělo vztahovat na maso, ryby, máslo, mléko, slepičí vejce, krupicový cukr, černý čaj, mouku, chléb, cereálie, nudle, brambory, zelí, jablka, mrkev a další produkty z vládního sociálního důležitý seznam“

Věřím, že je to docela přesvědčivá odpověď na výtku „proč kopeš do mrtvého vůdce“.

Oleg Makarenko

<https://dzen.ru>

Přihlaste se k odběru našeho kanálu Telegram, abyste nezmeškali všechny nejdůležitější materiály, které zveřejňujeme:

https://t.me/putin_today